

3^ο Συνέδριο Π.Α.Σ.Κ εκπαιδευτικών Π.Ε

Αθήνα 5 και 6 του Φλεβάρη 2011

«Αναστροφή της τάσης του αποσυνδικαλισμού»

Βαγενάς Θωμάς αντιπρόεδρος του συλλόγου

Α' ΠΕΙΡΑΙΑ «ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΑΙΟΣ»

Μέλος Πανελλαδικού Συμβουλίου Π.Α.Σ.Κ Π.Ε Εκπαιδευτικών

Σήμερα ξεκινάμε από αυτά που μας ενώνουν, συζητάμε για αυτά που μας προβληματίζουν, μας φορτίζουν, μας κινητοποιούν, μας ερεθίζουν στη βάση της θέσης, της αντίθεσης, αλλά και της σύνθεσης.

Έχουμε κρίση του συνδικαλιστικού κινήματος ή κρίση των πολιτικών κομμάτων και των ηγεσιών τους;

Σήμερα βλέπουμε κόμματα να συμπεριφέρονται ως συνδικάτα και ν' αποποιούνται των ευθυνών τους ως πολιτικά κόμματα.

Το συνδικαλιστικό κίνημα στην Ελλάδα είναι ένα «γερασμένο κίνημα» από το οποίο «απουσιάζουν οι νέοι, οι γυναίκες.

Στις σημερινές έκτακτες συνθήκες υπάρχει «ενδεχόμενο γενικευμένης αποπολιτικοποίησης ή και συντηρητικοποίησης της εργατικής τάξης».

Η χρονική συγκυρία... η χειρότερη από τη μεταπολίτευση και εντεύθεν!!!

Το διακύβευμα... μεγάλο και σημαντικό!!!

Το τίμημα... κυριολεκτικά η ίδια μας η ζωή!!!

Όλοι μας, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο έχουμε σκεφτεί τα παραπάνω.

Όλοι μας, αντιληφθήκαμε την ανάγκη για αλλαγή.

Αλλαγή στον τόπο μας, στο σπίτι μας, στον τρόπο που διάγουμε τη ζωή μας.

Αυτή η αλλαγή θα φέρει τη στροφή προς μια κοινωνική ανάταξη... που μάλλον είναι το ζητούμενο των ημερών (και όχι μόνο).

Μια βασική συνιστώσα αλλαγής είναι -ή θα πρέπει να είναι- ο συνδικαλισμός.

Το συνδικαλιστικό κίνημα οφείλει να επιδιώκει την αλλαγή προς όφελος τόσο των μελών του όσο και της κοινωνίας εν συνόλω.

Αυτή θα οδηγήσει, σε μια στροφή της κοινωνίας μακριά από την αλλοτρίωση.

Γιατί, όπως επισημαίνει εύστοχα ο συγγραφέας Αντώνης Σαμαράκης. "...ποτέ οι στέγες μας δεν ήταν τόσο κοντά και οι ψυχές μας τόσο απόμακρα".

Ήδη πολλοί τελευταία μιλούν στην Ευρώπη για την περίοδο του «αποσυνδικαλισμού», για την έναρξη δηλαδή μιας περιόδου «χωρίς τα συνδικάτα».

Η τάση του αποσυνδικαλισμού και της απαξίωσης της συνδικαλιστικής δράσης είναι ανάγκη να αναστραφεί προκειμένου να αποφευχθεί η υποβάθμιση του συνδικαλισμού που θα έχει ως συνέπεια το κενό αντιπροσώπευσης.

Η περιθωριοποίηση της συλλογικής διαπραγμάτευσης και της συνδικαλιστικής παρέμβασης θα δημιουργήσει **μαύρη τρύπα** στις εργασιακές σχέσεις.

Θα σκεφτότανε ποτέ κανείς να καταργήσει το πολίτευμα της δημοκρατίας επειδή ένας πρωθυπουργός δεν είναι ικανός και κατάλληλος;

Κι όμως μέσα στην κρίση ιδεολογικών αναφορών που διανύουμε, πλείστες τέτοιες απλουστευτικές διατυπώσεις ακούγονται.

Και δεν είναι τυχαίο ότι **σήμερα έχουν μπει στο στόχαστρο όλοι σχεδόν οι πυλώνες της δημοκρατίας.**

Ο Συνδικαλισμός, η Τοπική Αυτοδιοίκηση, το Πανεπιστήμιο, οι ΜΚΟ και τα ΜΜΕ.

Όλοι μας στοχοποιούμε τους πυλώνες αυτούς και τους μαρκάρουμε ως υπεύθυνους της κρίσης και της κακοδαιμονίας, ξεχνάμε όμως πολλές φορές να συγκρίνουμε την σημερινή κατάσταση με εκείνη, όπου οι πυλώνες αυτοί δεν υπήρχαν.

Ποιά ήταν η κατάσταση όταν δεν υπήρχε συνδικαλισμός;

Όταν δεν υπήρχε δημόσιο Πανεπιστήμιο;

Όταν δεν υπήρχε τοπική αυτοδιοίκηση;

Όταν δεν υπήρχαν ελεύθερα ιδιωτικά ΜΜΕ;

Όταν δεν υπήρχαν σωματεία;

Δυστυχώς ζούμε σήμερα σε μια εποχή όπου είμαστε υποχρεωμένοι να θυμίζουμε την ανάγκη που υπήρξε να δημιουργηθούν οι πυλώνες αυτοί.

Και μια και το θέμα μας είναι ο Συνδικαλισμός, είναι πολύ σημαντικό να θυμηθούμε ποια ήταν η πραγματικότητα χωρίς Συνδικαλισμό.

Χωρίς ασφάλιση και χωρίς ασφαλιστικά ταμεία, χωρίς ωράρια και χωρίς συνθήκες υγιεινής και ασφάλειας. Χωρίς αξιοπρέπεια και χωρίς δικαιώματα.

Εργαζόμενοι έρμια της ανάγκης για επιβίωση και θύματα των όποιων ατομικών εκβιασμών.

Η εύκολη λύση λοιπόν είναι να τους καταργήσουμε.

Να καταργήσουμε τους μηχανισμούς συλλογικής διαπραγμάτευσης και να παραχωρήσουμε τις δημόσιες υπηρεσίες στον ιδιωτικό τομέα.

Η ενοχοποίηση των δημόσιων υπαλλήλων και του δημόσιου τομέα είναι τόσο ηλίθια, όσο ηλίθιος θα φαινότανε ένας μάνατζερ στα μέλη του Δ.Σ. μιας εταιρείας όταν απολογούμενος για την κακή παραγωγή, θα επικαλείτο την κακή ποιότητα των εργαζομένων. Το πρόβλημα βρίσκεται στους πολιτικά διοικούντες που διεκδικούν λυσσαλέα και παντοιοτρόπως έναν τίτλο που όταν τον πάρουν, δεν ξέρουν ούτε τί να τον κάνουν, ούτε γιατί τον πήραν. Και επειδή μπαίνουμε σε μια εποχή μικρής ανοχής, **μπαίνουμε και σε μια εποχή** όπου ο κόσμος θα ψηφίζει νέα, άφθαρτα... και ακατάλληλα πρόσωπα άπαξ. Με τεράστιο κόστος και τεράστιους κινδύνους.

Νέα άφθαρτα πρόσωπα χωρίς συναίσθηση και συνείδηση του τι κάνουν και τι λένε. Νέα άφθαρτα πρόσωπα που θα προτείνουν την συρρίκνωση του δημόσιου τομέα, την ιδιωτικοποίηση της παιδείας, την κατάργηση του συνδικαλισμού, την διαχείριση των προσωπικών δεδομένων από ιδιωτικές εταιρείες και την μείωση της πολυδάπανης ασφάλισης, προκειμένου να απαλλαγούν από όλα αυτά.

Το συνδικαλιστικό μας κίνημα στο χώρο της παιδείας αποτελεί κρίσιμη παράμετρο στις προσπάθειες για τη μεταρρύθμιση του σημερινού σχολείου.

Είναι βέβαιον ότι ο συνδικαλισμός με πιο υψηλές προδιαγραφές είναι μια πολύ καλή απάντηση στο σημερινό σκηνικό. Διαρκή πίεση για καλύτερο σχολείο.

Σήμερα έχουμε κάθε λόγο να ενώσουμε τις δυνάμεις μας, να βρούμε κοινή συνδικαλιστική γλώσσα και έτσι να ισχυροποιήσουμε τη συνδικαλιστική μας παρέμβαση.

Τα βασικά αιτήματα είναι κοινά και έχουν όνομα: υποδομές, επιμόρφωση εκπαιδευτικών, εκπαίδευση του διευθυντικού προσωπικού, νέα αναλυτικά προγράμματα, εργαστηριοποίηση ορισμένων μαθημάτων κ.λ.π.

Συχνά στη συνδικαλιστική πρακτική κυριαρχούν τα επιμέρους, τα οποία κρύβουν το δάσος και συχνά επικρατεί μια συνεχής καχυποψία.

Αυτό δεν βοηθά. Δεν παράγει πρόοδο. Χρειάζεται μια νέα ώθηση στα πράγματα γιατί αυτό είναι προς το πραγματικό συμφέρον όλων.

Λειτουργούμε συνδικαλιστικά και όχι συνδικαληστρικά.

Η πολυδιάσπαση δεν ήταν ποτέ ο καλύτερος σύμμαχος της συνδικαλιστικής δραστηριότητας.

Η μεμονωμένη δράση δεν εισφέρει στο σύνολο, οδηγεί σε παθητικότητα και δημιουργεί γόνιμο έδαφος για την κοινωνική υποταγή των εργαζομένων και επομένως δεν υπάρχει ελπίδα σωτηρίας για κανέναν.

Στην πορεία του ανά τα έτη το Συνδικαλιστικό κίνημα πέρασε από πολλά. Υπέστη πολλά, κατηγορήθηκε για πολλά, πέτυχε πολλά, μπορεί να κατορθώσει ακόμα περισσότερα.

Στην παρούσα συγκυρία,

το Συνδικάτο πρέπει να συνεχίσει απρόσκοπτα την πορεία του στοχεύοντας πάντα στην κατάκτηση όλων όσων εκφράζει και εκφράζονται μέσα από το κάθε ένα.

Ο τρόπος με τον οποίο σε κάθε δύσκολη στιγμή «αναζητούνται» οι συνδικαλιστικές δυνάμεις για να δώσουν τον αγώνα, να σηκώσουν το βάρος των περιστάσεων στους «ώμους» τους, να οργανώσουν και να συντονίσουν, αποδεικνύουν ακριβώς την ανάγκη και την σπουδαιότητα της ύπαρξής τους.

Στην παρούσα συγκυρία το Συνδικάτο, περισσότερο από ποτέ, οφείλει να αγρυπνά και να αντιστέκεται στις διαφαινόμενες προθέσεις και για ακόμα μία φορά να Γράψει Ιστορία.

Στην παρούσα συγκυρία, όλοι εμείς που απαρτίζουμε το συνδικαλιστικό κίνημα οφείλουμε να διατηρήσουμε, πρωτίστως, την αξία του και φυσικά να την ενισχύσουμε.

Πρέπει να ανασυντάξουμε τις δυνάμεις και την δυναμική μας για να προχωρήσουμε περισσότερο σθεναρά τον αγώνα.

Εμείς πάντως ποτέ δεν υπήρξαμε ή θα υπάρξουμε σαν συνδικάτο «ιμάντας μεταφοράς» εντολών για το αύριο των συναδέλφων.

Η/Ο συναδέλφισσα-ος έχει ανάγκη να πιστεύει ότι η συνδικαλιστική του οργάνωση, είναι η συνειδητή προέκταση της ύπαρξής του στο εργασιακό και κοινωνικό γίγνεσθαι, που θέλει κι επιδιώκει, όχι μόνο την καλύτερευση της ποιότητας της ζωής του και των συνθηκών της εργασίας του, αλλά και την κοινωνική και προσωπική του ολοκλήρωση.

Ενωμένοι και προσηλωμένοι στον στόχο, ΣΙΓΟΥΡΑ, μπορούμε να το επιτύχουμε.

ΕΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΙΓΟΥΡΟ:

Ανάπτυξη μέσα από το «σφίξιμο του ζωνναριού» δεν έρχεται.